

JUNTA QUALIFICADORA DE CONEIXEMENTS EN VALENCIÀ

GRAU MITJÀ

OBJECTIU GENERAL

La persona que opte a este certificat ha de ser capaç de comprendre una àmplia gamma de textos llargs i complexos, i de reconèixer-ne el sentit implícit. Ha de poder expressar-se amb fluïdesa i espontaneïtat sense haver de buscar d'una manera molt evident paraules o expressions. Ha de poder utilitzar la llengua de manera flexible i eficaç per a propòsits socials, acadèmics i professionals. Ha de poder produir textos clars, ben estructurats i detallats sobre temes complexos, i ha de demostrar un ús controlat d'estructures organitzatives, de connectors i de mecanismes de cohesió.

CONTINGUTS

A més dels continguts que es detallen a continuació, la persona que opte al certificat de grau mitjà haurà de demostrar el domini dels continguts exigits en els nivells anteriors.

1. Elocució i fonologia

- Vocals en contacte: elisions i altres fenòmens de fonètica sintàctica. Emmudiments.
- Adequació de la pronúncia a la normativa sobre elocució estàndard, evitant els casos de relaxació fonètica impròpies dels àmbits formals (**sat mil, *nyervi, *dixar, *fogir, *aulorar*).
- Geminacions, emmudiments i contactes consonàntics. Sonoritzacions, neutralitzacions, sensibilitzacions i altres fenòmens de fonètica sintàctica.
- Pronunciació de paraules evitant el desplaçament accentual impropï de l'elocució formal (*diòptria, atmosfera, estudia, període*).
- Discriminació entre sons consonàntics sords i sonors (*rosa/rossa; casar/caçar; posar, colze, metge/metxa*).
- Pronunciació que evite les assimilacions, les dissimilacions i les metàtesis no recomanables en àmbits formals de la llengua (*ganivet, frare, seixanta, gener, processó, ametla, cridar*).
- Pronunciació que evite la supressió o l'addició de sons impropï de l'àmbit formal (*paciència, vesprada, parlàvem, premi*).
- Pronunciació que evite la modificació de consonants contrària a les normes d'elocució formal de la llengua (*distingir, trajecte, literatura, qualsevol, qualitat*).
- Pronúncia que evite la iodització de la /X/.

2. Normativa ortogràfica

- **Alfabet i grafies vocàliques**

Esriptura de les vocals en les paraules amb un cert grau de dificultat ortogràfica: alternances vocàliques entre veus patrimonials i els corresponents pseudoderivats d'ús general (*món/mundial, homenet/humà, corba/curvili*); ortografia vocàlica contrastiva amb la d'altres llengües (*avorrir-se, afaitar, metre, línia*); paraules que col·loquialment es pronuncien amb vocal diferent (*cobert, obrir, poguera, seixanta, queixal*), etc.

- **Separació de frases i paraules**

- Esriptura de les paraules compostes o derivades juntes, separades o amb guionet, segons les normes ortogràfiques (*benestar, mal humor, malacostumar, un no res, café teatre, el no-res, Sud-àfrica*).
- Modificacions de la forma dels pronoms febles en els canvis de posició davant/darrere del verb.

- **Síl·laba, diftong i hiat**

- Separació de paraules per síl·labes tenint en compte tots els dígrafs i les geminacions (*in-nocent, set-mana, cot-na*).
- Separació d'elements d'una paraula composta (*ben-estar, des-aire, vos-altres*).

- **Accentuació gràfica. Accent diacrític. Dièresi**

- Accentuació de les paraules compostes i derivades (*fisicoquímic, útilment, sud-americà, pèl-roig*).
- Esriptura de l'accent obert i tancat segons la norma ortogràfica, incloent-hi les excepcions a les regles generals i les paraules que presenten més dubtes ortogràfics (*préstec, estómac, refós*).
- Accentuació de paraules d'ús general en la llengua formal que solen presentar dubtes a causa de la posició de la síl·laba tònica (*acne, atmosfera, ciclop, etiop, diòptria, miop, monòlit, timpà*).
- Ús de l'accent diacrític (*móra/mora; ós/os; vénen/venen*), incloent-hi els casos de flexió i derivació (*món/mons; sòl/subsòl*).
- Esriptura de la dièresi, incloent-hi les excepcions i l'estalvi de la dièresi.

- **L'apòstrof, la contracció i el guionet**

- Apostrofació de l'article i les seues excepcions (*la una en punt, la ira, la eme, l'11*).
- Apostrofació de sigles i acrònims (*l'IVAM, la IBM*).
- Apostrofació i contracció de l'article personal *el* i *en* (*Me'n vaig a cal Pere; Llocnou d'en Fenollet*).

- Escripura del guionet en els seus usos diversos (*nord-oest, despús-ahir, Vila-real, barba-serrat; portar-la, vestiu-les; bumbum, xino-xano*), i casos en què no s'escriu el guionet (*subsecretari, infraroig, hispanoamericà*).
- **Les oclusives**
 - Escripura de les oclusives en posició final de síl·laba (*apte, cabdill, cognom, dissabte, sobte, substitució; mag, zig-zag*).
 - Escripura de les oclusives en posició final de paraula, evitant la vocal de suport (*absurd, immund*) i tenint en compte terminacions com ara *-etud, -itud* (*quietud, solitud*), *-leg* (*diàleg, psicòleg*) i la resta d'excepcions a la regla general.
 - Escripura d'homòfons i parònims diversos (*quan/quant; tan/tant; ordenant/ordenand; multiplicant/multiplicand; cub/cup*).
- **La bilabial b i la labiodental v**
 - Domini de les regles avançades de l'ortografia de les grafies *b/v*: usos contrastius amb altres llengües (*arribar, treballar, covard, rebentar, trobar, gravar, llavi, immòbil, rebolcar, trèvol*); usos excepcionals (*tramvia, circumval·lar*); etc.
 - Escripura d'homòfons, parònims i diverses paraules que es poden confondre (*abans/avanç; baca/vaca; probable/provable; abís/avis; hibernar/hivernar*).
- **Les nasals**
 - Domini de les regles avançades de l'ortografia de les nasals: *n* o *m* davant de *f* i *r* (*enfadar, àmfora, Enric, somriure*); *n* i *m* en posició final (*tron, orangutan, betum*); usos diferents dels d'altres llengües (*simfonia, Alemanya, canó, impremta*); escriptura dels grups *mpt, mpc, mt, nt, mn* (*assumpte, exempció, compte/comte/conte, condemnar*); etc.
 - Escripura d'homòfons i parònims diversos (*amb/em, també/tan bé*).
- **Les palatals**
 - Domini de les regles avançades de l'ortografia de les palatals: escriptura dels verbs acabats en *-tjar* i en *-jar* (*hostatjar, marejar*); ortografia excepcional de *j + e* (*injecció, injectable, jeroglífic*); ús dels diversos valors de la grafia *x*, incloent-hi els no palatals (*taxa, examen*) i l'ortografia de la *x* amb so fricatiu a l'inici de paraules (*Xàtiva, Xàbia, Xaló, Xixona; xerografia, xilòfon*); etc.
 - Ús de les grafies palatals i oclusives evitant confusions (*distingir, burgés*).

- **Les alveolars**

- Domini de les regles avançades de l'ortografia de les alveolars: verbs acabats en *-issar*, *-isar*, *-itzar* (*acarnissar*, *matissar*, *polititzar*); usos de la grafia *tz* (*Natzaret*); usos excepcionals de la *z* (*espermatozoide*, *trapezi*); paraules en vocal + *si* (*oasi*, *tesi*, *crisi*); arabismes (*tassa*, *safrà*); flexió de les paraules acabades en *-s* (*pis*, *pisos*; *arcabús*, *arcabussos*; *obés*, *obesos*); grafies dels cultismes (*decisió*, terminacions *-gressió*, *-pressió* i *-missió*...); compostos i derivats amb *s/ss* (*aerosol*, *pressentir*, *asèptic*, *assenyalar*), etc.
- Escriptura distintiva d'homòfons (*cessió*, *sessió*; *cent*, *sent*; *cella*, *sella*) i parònims amb grafies alveolars (*casa*, *caça*; *braça*, *brasa*; *cinc*, *zinc*; *abraçar*, *abrasar*; *zona*, *sona*; *peces*, *peses*; *desolar*, *dessolar*).

- **Les laterals**

- Domini de les regles avançades de l'ortografia de les consonants laterals: *l·l* en paraules començades per *al-*, *col-*, *il-*, *mil-*, *sil-* + *l* (*al·legoria*, *col·lecció*, *il·legal*, *mil·lèsim*, *sil·laba*) i en les acabades en *-el·la*, *-il·la* (*mortadel·la*, *til·la*); derivació amb *l·l* de paraules amb *l* o *ll* (*metà·lic*, *mol·lície*, *cristal·li*); cultismes amb *l* inicial (*labial*, *laboral*, *lingüista*); cultismes amb *l·l* (*cèl·lula*, *cal·ligrafia*, *paral·lelogram*), etc.
- Distinció ortogràfica de parelles de paraules com ara *vila/vil·la*.

- **Les ròtiques**

Domini de les regles avançades de l'ortografia de les consonants ròtiques: les grafies *r*, *rr* en paraules compostes (*mata-rates*, *grecomorà*, *trirrem*, *Vila-real*) i darrere de prefix (*aritmia*, *autoretrat*, *coreferent*, *prerrogativa*); usos diferents dels d'altres llengües (*brusa*, *frare*, *escorta*); *r* medial muda del verb *prendre* i derivats (*comprendre*) i d'altres casos (*cerndre*, *dimarts*, *marbre*); cultismes (*derogar*), etc.

- **La grafia h**

- Domini de les regles avançades de l'ortografia de la grafia *h*: usos diferents dels d'altres llengües (*coet*, *orxata*, *truà*, *harmonia*, *subhasta*); la grafia *h* en els cultismes (*hèlix*, *hemorràgia*, *híbrid*, *hidric*), etc.
- Distinció ortogràfica de parelles de paraules (*ala* ≠ *hala*; *aprendre* ≠ *aprehendre*; *hom* ≠ *om*; *ostatge* ≠ *hostatge*).

- **Les abreviacions, les sigles i els acrònims**

- Ús correcte d'abreviacions, símbols i sigles d'ús general en els àmbits públics.
- Escriptura de xifres, magnituds i quantitats en lletra o en número segons el context.

- **Les majúscules i les minúscules**

Ús de la minúscula en dies de la setmana, mesos, estacions de l'any, gentilicis, monedes i en l'article dels topònims propis o adaptats (*el Pinós, la Vall d'Albaida, l'Havana*; però *El Escorial, Le Havre*).

- **La puntuació**

Domini de les regles avançades d'ús dels signes de puntuació: puntuació adequada de les oracions compostes; casos en què no hi ha correspondència entre les pauses de l'entonació i l'ús del signe de puntuació; signes per a introduir incisos i la seua gradació; omissió de la coma entre el subjecte i el predicat, etc.

3. Morfologia i sintaxi

- **El substantiu i l'adjectiu: gènere i nombre**

Adequació de la forma de substantius i adjectius a la llengua formal i a l'estàndard: correcció ortogràfica en la flexió del gènere i nombre (*postís, postissa; narcís, narcisos; mul, mula; nul, nul·la*); assignació de gènere gramatical als substantius d'ús general en la varietat formal de la llengua, evitant la interferència morfològica (*el costum, el compte, el corrent; la calor, una dita, la icona*); substantius de doble gènere amb significat diferent que són d'ús general en la varietat formal de la llengua (*canal, capital, còlera, coma, fi, llum, orde, pudor, son, vall*); ús dels epicens (*cadenera mascle, cadenera femella*); adjectius variables i invariables, incloent-hi els que presenten una forma única en el singular i doble forma de plural (*feliç, feliços, felices*), els que presenten dos formes de singular i una de plural (*alumne, alumna, alumnes*), i els que contrasten amb el castellà (*verd, verda; rude*); noms amb doble forma de plural (*discs/discos, trists/tristos, texts/textos, disigs/desitjos, homes/hòmens*); plurals gràfics (*els apèndixs, les falçs, qualssevol*); substantius i adjectius invariables en nombre (*llapis, cactus, plebs, dilluns, torcamans; isòsceles*); els *pluralia tantum* (*les ulleres, els escacs, els antípodes*); usos contrastius quant al nombre amb el castellà (*bon dia, bon Nadal, el parafang, amb escriu, el gratacel, els diners, les tovallons, les postres*); adjectius amb terminacions en hiat o en diftong creixent (*promiscu, promiscua; ambigu, ambigua*); etc.

- **Els articles definits**

- Les possibles solucions formals a l'article neutre (*el millor que pots fer, el que dius*).
- Determinació del substantiu (*l'un i l'altre. Ens veurem dilluns. Parar taula*).

- **Els possessius**
 - Ús de les formes àtones menys habituals dels possessius en les relacions de parentiu (*mes cosines, mos pares*).
 - Ús de les formes àtones en els tractaments (*ses majestats, vostra excel·lència*).
 - Col·locació de les formes plenes dels possessius segons la funció (*És el teu equip. L'equip seu ha guanyat*).
 - Estalvi del possessiu en els usos abusius (*Es menja les seues ungles. Prenga el seu tiquet*).

- **Els dítics**

Funcions dels demostratius: determinants, pronoms o adverbis (*Eixe problema el vaig resoldre; aquell altre, no. No parreu d'allò. Ací el tinc*).

- **Els numerals**
 - Ús coherent de les diverses formes dels numerals cardinals i de la concordança amb el substantiu que modifiquen. El cardinal *u/un*. Escripura dels numerals en xifra o en lletres (*la pàgina 5; el 2 de març; 22,5; El pressupost és de tres milions d'euros. Ho has fet mil vegades*).
 - Ús coherent de les diverses formes dels numerals ordinals. Ordinals escrits amb xifres romanes (*VI, sext; XI, onze*). Els cardinals usats com a ordinals i les perífrasis amb este valor.
 - Flexió de gènere dels numerals multiplicatius: ús variable i ús invariable. Les perífrasis equivalents als multiplicatius (*quatre vegades més ric*).
 - Ús dels numerals col·lectius més habituals.

- **Els quantitatus**
 - 1. Expressió de la quantitat mitjançant fraseologia i locucions quantitatives genuïnes (*Com més treballem millor. Com a màxim. Si més no. A tot estirar*). L'expressió de la quantitat aproximada (*prop de, vora*) i la quantitat comparada.
 - 2. La concordança dels quantitatus variables i l'ús de la preposició partitiva *de* en els quantitatus (*Fa molt de fred. No tinc gens de gana. No era gens fàcil. Tinc molta gana*).
 - Precisió en l'ús dels quantitatus *bastant, prou; tan, tant* (*Ha menjat bastant, però no prou. Tant de bo. Hi ha tant de treball. És tan agradable. Està tan lluny*).
 - Valoració d'altres quantitatus, com ara *força*.

- **Els indefinits**
 - Valoració i ús dels indefinits: quantificadors nominals i pronoms, amb valor universal, existencial i negatiu.
 - Precisió en l'ús dels indefinits i adequació de la forma a la funció exercida (*qualsevol, qualssevol; qualsevulla,*

qualssevilla; ambdós; un, u; cada un, cada u, cadascun, cadascú; algun, algú; ningun, ningú; altre, un altre, l'altre; cert, un cert). Els diversos valors del quantificador nominal *tot* (amb numeral, topònim, gerundi, adjectiu, adverbi). L'ús de les preposicions amb els indefinits: la preposició partitiva *de* (*res de transcendent*) i altres estructures fraseològiques (*res a fer*).

- Solucions als usos impropis dels indefinits (*Ho hem fet unes quantes/diverses vegades. Des de fa uns quants anys. Els altres es quedaren. Ens atengué la propietària mateix*).
- Valoració de l'ús dels indefinits negatius en frases interrogatives i condicionals.

- **Les preposicions**

- Precisió en l'ús de les preposicions tòniques i àtones, així com en l'ús de les locucions prepositives (*llevat, malgrat, mitjançant, tocant, com a, contra de, a força de, a través de, al llarg de, arran de, d'acord amb, en contra de, en virtut de, en vista de, amb vista a, de por de, pel que fa a, referent a*): adequació de l'ús de les preposicions *cap* i *cap a*, *fins* i *fins a*, *com* i *com a*; les preposicions *per* i *per a*; preposicions que introdueixen complements verbals (CD, CI, CRV, CCLloc, CCTemps); preposicions *en* i *al* en la construcció temporal d'infinitiu (*En arribar a casa va dinar*); usos diversos de les preposicions *a*, *de*, *en* i *amb*; etc.
- Solucions als usos impropis de les preposicions: la preposició *a* davant de CD (*Has vist el mestre. Crida a tots*); la preposició *de* davant d'infinitiu amb valor condicional; alternatives als usos no genuïns (*Alacant, 2 de febrer. Menjava a poc a poc*); les preposicions que expressen relacions espacials (*Em trobe sota o davall d'un arbre. Viu enfront de l'ajuntament*); etc.
- Elisió i canvi de les preposicions àtones: davant d'oracions d'infinitiu i davant de la conjunció *que*.

- **Els relatius, els interrogatius i els exclamatius**

- Precisió en l'ús formal dels pronoms relatius (*que, què, qui, el qual, quan, com, on*): construccions de relatiu amb preposició i sense; usos adequats de la combinació preposició + article + *que* (*Ho he llegit en el diari de hui i en el que vaig comprar ahir*); limitació de l'ús d'alguns relatius (*qui* en oracions explicatives sense preposició, *el qual* en oracions especificatives sense preposició, *què* i *qui* darrere de preposició tònica); la repetició de l'antecedent; les construccions de relatiu possessiu (*El gos la corretja del qual és roja és meu*); les construccions de relatiu quan l'antecedent és tota una oració anterior (*No menjava mai fruita, la qual cosa no el beneficiava*); *qui* i *que* en les oracions substantives.

- Classificació de les oracions subordinades de relatiu: substantives (*Els qui firmen vindran. Va fer el que havia dit*); adverbials (*He tornat d'on m'havies enviat*) i adjectives (*Les taronges que he*
 - *comprat estan bones*); adjectives especificatives i explicatives (*Els mestres que treballen en el segon pis no assistiran a la reunió. Els mestres, que treballen en el segon pis, no assistiran a la reunió*).
 - Ús de construccions sintètiques formals, en lloc de les construccions analítiques informals que amplien els usos del relatiu *que*.
 - Precisió en l'ús dels exclamatius: funcions de *quin, quant, que i com*; la construcció *quin + substantiu + més + adjectiu*; oracions amb el relatiu *que* que completen les oracions exclamatives (*Que bé que ho fas!*).
- **Les conjuncions**
 - Precisió en l'ús de les conjuncions i de les locucions conjuntives, i presentació d'alternatives als usos que són impropis de la llengua formal: distinció entre *per què, perquè i per a què* (*Per què no has vingut? Perquè estava malalt. Els motius per què ho he fet. No arribí a entendre el perquè. Per a què vols el got?*); caiguda de la preposició davant de la conjunció *que* (*Estic content que vingues*); usos formals de les conjuncions causals i consecutives (*Ha suspés, doncs perquè no havia estudiat*); la conjunció adversativa *sinó* i la condicional *si + no* (*No has de parlar amb este advocat sinó amb l'altre*); les locucions conjuntives condicionals (*De no ser Si no fóra pare ho comprendria. T'ho diré sempre i quan sempre que et comprometes a callar. Amb tal que Amb la condició que parles estic content. Com Si no aproves, no vindràs de viatge*); els
 - adverbis connectius i la connexió textual; etc.
 - Connectivitat oracional per mitjà de les diverses classes de paraules que l'exercixen: conjuncions, locucions conjuntives i adverbis connectius.
 - **Els adverbis**
 - Precisió en l'ús dels adverbis i de les locucions adverbials, i presentació d'alternatives als usos que són impropis de la llengua formal: adverbis i locucions adverbials de manera (la coordinació dels adverbis acabats en *-ment*: *Ho va fer ràpidament i eficaçment. La magnitud s'ha determinat teòricament i experimental*); adverbis i locucions adverbials de lloc (precisió en l'ús de *baix, davall i sota*; el triple grau dels adverbis demostratius; l'expressió de la posició i del moviment; solucions als usos no genuïns o poc formals); adverbis i

locucions adverbials de temps (l'expressió de la dixi temporal); adverbis i locucions adverbials de quantitat (precisió en l'ús de *només, no més, sols, solament, a soles*); adverbis i locucions modals, d'afirmació i de negació (mode verbal exigít per l'adverbi *potser*; l'adverbi *no* amb paraules negatives); adverbis textuais (connectors distributius i lògics -d'addició, de contrast, de reformulació, de conseqüència, etc.).

- Ús dels adverbis *enlloc, força, dempeus, corrents, adesiara, tothora, manco, enjorn o d'hora, sota, l'endemà*.
- Ús de les locucions adverbials pròpies i generals de la llengua formal.
- Valoració de les funcions dels adverbis: adverbis de predicat, adverbis oracionals i adverbis textuais. Valoració de la forma dels adverbis: adverbis en *-ment*, adjectius habilitats com a adverbis, locucions adverbials (paronímia i lexicalització de les locucions adverbials: *aleshores, a les hores; alhora, a l'hora; enlaire, en l'aire; potser, pot ser; sobretot, sobre tot; enlloc, en lloc; només, no més*).

- **Els pronoms personals: tòpics i febles**

- Expressió adequada de la dixi social i les formes de cortesia: el pronom *vós*.
- Ús restringit dels pronoms personals forts de tercera persona *ell, ella, ells, elles* amb les entitats inanimades (*Cal llegir eixos llibres perquè ells els llibres són la clau. Sobre els temes actuals, ja veurem qui s'ocupa d'ells se n'ocupa. Té paciència i confia en ella hi confia. He comprat tres productes nous i podem recórrer a ells als quals podem recórrer*).
- Ús dels pronoms febles en funció de complement del nom (*Valora el preu del pis; en valora el preu*); de subjecte (*D'avions? N'arriben cada dia*); de complement circumstancial (*Parla malament; hi parla. Va a peu; hi va*); de complement de règim verbal (*Parlaven de música; en parlaven. Es dedicava a passejar; s'hi dedicava*).
- Combinacions binàries de pronoms febles, adequant-los a la funció sintàctica, a la morfologia i a l'ortografia gramaticals (*Agarreu-los-els. Se la compra. Agarra'ls-la. Me la regalaràs? Me l'han deixada. Se vos escapa. Li la deixarà. Deixa-li'n*).
- Precisió en l'ús dels pronoms febles quant a la forma i a la funció: ús de la forma plena del pronom *se* davant dels verbs començats per [s] (*Se situaren al meu costat. Demà se celebra el triomf*); ús dels pronoms *en* i *hi* quan són gramaticalment necessaris (*No es va presentar a l'examen, i ara es se'n penedix. En vols més. No hi havia ningú*); adequació de l'ús dels pronoms que fan funció de CD i de CI (*No li el vaig conèixer*); ús de les combinacions genuïnes de CI + CD (*S'ho Li ho vaig regalar ahir*); usos pleonàstics admesos i no admesos

(*N'hi ha Hi ha molta aigua. A la teua germana li parlaran clar*); usos lexicalitzats dels pronoms febles *en* i *hi*, sense valor sintàctic (*Me'n vaig al futbol. Vine-te'n a ma casa. Hi ha una porta oberta. Quasi no s'hi veu. En tinc prou amb una salutació*); concordança del participi de les formes compostes del verb amb els pronoms acusatius de tercera persona; etc.

- **Els verbs**

- Ús dels valors bàsics dels temps d'indicatiu i de subjuntiu: propietat en l'ús dels temps verbals, tant de les oracions principals com de les oracions subordinades que en depenen, tant en els verbs que remeten al temps de l'enunciació com en els que ho fan als temps de l'enunciat; propietat en l'ús bàsic dels verbs segons el règim sintàctic (verbs transitius i intransitius, verbs pronominals i no pronominals).
- Ús de l'imperatiu dels verbs propi de la varietat formal de la llengua, incloent-hi els verbs irregulars: les formes de 2a persona i 1a persona del plural; les ordes referides a la 3a persona singular i plural; les ordes negatives.
- Ús adequat de les formes no personals del verb, d'acord amb els usos formals de la llengua: restricció de la substantivització dels infinitius; evitació de l'ús agramatical de l'infinitiu amb valor imperatiu (*No fumar No fumeu*); usos del gerundi admesos i usos no admesos (*Va començar parlant de l'oratge. Va caure un bac trencant-se i es va trencar la cama*).
- Ús de la morfologia verbal adequada als contextos formals: verbs irregulars poc usuals però propis de la llengua formal general (*complaure, cruixir, escopir, fondre, imprimir, jaure, lluir, moldre, morir, oir, romandre, rostir*); doble conjugació dels verbs que admeten el model pur i incoatiu (*llog, llogix*); valoració i reconeixement del polimorfisme verbal i de l'adequació o no de cada forma a la normativa gramatical (*canto = cante*, però **Hui ell passege*); dobles formes verbals alternatives (passat simple i passat perifràstic, *vas/vares, càpia/càpiga*); adopció de la conjugació de cada verb, evitant els canvis de paradigma impropis de la llengua formal (*garantir, telefonar, trair, rebre, percebre, florir*), incloent-hi els verbs acabats en les terminacions *-metre, -córrer, -fondre, -batre, -rompre, -cloure*; davant de doble forma amb velar i sense en els verbs de la 2a i 3a conjugació, preferència per les formes verbals sense velaritzar, que són les pròpies de les varietats formals del valencià i de l'estàndard, en el present d'indicatiu, el present de subjuntiu i l'imperatiu (*dorm, perd, sent, cull, dorma, perda, apareixeu*); formes irregulars dels participis (*confós, detingut, distret, exclòs*) i dels gerundis (*bevent, traient/traent, estenent*).
- Ús de les perífrasis verbals de probabilitat i d'imminència.

4. Lèxic i semàntica

- El vocabulari formal general de: Els esports: els llocs i els equipaments. El turisme. Els mitjans de comunicació. La publicitat. Els successos. Les arts: el cine, el teatre, les arts plàstiques, etc. El medi ambient. La ciència i la tecnologia. La societat i el govern. Els problemes socials.
- Expressions idiomàtiques i enunciats fraseològics d'ús freqüent: frases fetes, locucions i refranys.
- Precisió lèxica. Interferències lèxiques. Distinció entre barbarismes, neologismes i vulgarismes.
- Paraules patrimonials i cultismes.
- Polisèmia. Sinonímia i geosinònims. Falsos sinònims.
- Creació lèxica: derivació, composició i metaforització.
- Reculls lèxics (diccionaris, vocabularis, nomenclàtors, índexs temàtics).
- Reformulacions i nominalitzacions (en discurs acadèmic i periodístic).
- Mecanismes lèxics de cohesió textual: de referència i de sentit.
- Denotació i connotació. Usos lèxics figurats: comparació, metàfora, metonímia, sinècdoque...
- Onomatopeies.
- Registres i varietats lingüístiques: històrica, geogràfica, social i funcional.
- al·lències elementals en la traducció.